

Predmet C-217/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

25. svibnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Rechtbank Overijssel (Nizozemska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

20. svibnja 2020.

Tužitelj:

XXXX

Tuženik:

Staatssecretaris van Financiën

Odluka

RECHTBANK OVERIJSEL (Sud u Overijsselu, Nizozemska)

Stalna služba u Zwolleu

Upravno pravo

[...] [omissis]

Međuodluka vijeća u sporu između

[...] [omissis]

tužitelja,

[...] [omissis]

i

Staatssecretaris van Financiën (državni tajnik za financije), tuženika

[...]

[omissis]

[...] [omissis]

Postupak

Tužitelj je podnio prigovor na iznos svoje plaće tijekom svojeg godišnjeg odmora od 25. srpnja 2017. do 17. kolovoza 2017., kako ona proizlazi iz njegovih obračuna plaća za srpanj i kolovoz 2017.

Odlukom od 13. listopada 2017. (pobijano rješenje) tuženik je odbio tužiteljev prigovor kao neosnovan.

Tužitelj je protiv tog rješenja podnio tužbu.

Tuženik je dostavio odgovor na tužbu.

Usmena rasprava održana je 21. rujna 2018.

Na usmenoj raspravi Rechtbank (Sud) odlučio je ponovno otvoriti postupak kako bi Sudu Europske unije uputio prethodno pitanje.

Obrazloženje odluke

1. Tužitelj je od 1. ožujka 2002. zaposlen u Belastingdienstu (Porezna uprava), a nedavno, od 1. studenoga 2014., u svojstvu suradnika za istrage. Od 24. studenoga 2015. tužitelj je dugoročno trajno djelomično nesposoban za rad. Trenutačno je zaposlen u okviru mjere za ponovno uključivanje u radni proces.

U skladu s člankom 37. stavkom 1. Algemeen Rijksambtenarenreglementa (Opća uredba za državne službenike, ARAR) tužitelj nastavlja primati plaću u prvoj godini bolesti u iznosu od 100%, a od 24. studenoga 2016. u iznosu od 70 %. Za sate u kojima je tužitelj nesposoban za rad plaća se u skladu s člankom 37. stavkom 5. ARAR-a isplaćuje u iznosu od 100%. **[orig. str. 2.]**

Od 25. srpnja 2017. do 17. kolovoza 2017. tužitelj je bio na godišnjem odmoru. Prema obračunima plaća za srpanj i kolovoz 2017. za sate u kojima je bio nesposoban za rad tužitelj je (i) tijekom razdoblja godišnjeg odmora primao plaću u iznosu od 70 % a u iznosu od 100 % za sate u kojima se smatrao nesposobnim za rad odnosno kada je mogao obavljati svoj posao u okviru svoje mjere ponovnog uključivanja u radni proces.

Tužitelj se s time ne slaže. Smatra da tijekom svojeg godišnjeg odmora ima pravo na punu plaću, odnosno i za sate u kojima je dugoročno trajno nesposoban za rad. Pritom se poziva na članak 22. ARAR-a, Direktivu 2003/88/EZ o određenim vidovima organizacije radnog vremena i sudsku praksu Suda EU-a, osobito na presudu od 20. siječnja 2009., C-35[0]/06 i C-520/06 ([Schultz-Hoff i dr.]). Upućuje i na članak 31. stavak 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

2. Tuženik je u dopisu od 28. kolovoza 2017. izjavio da se jedina sporna točka odnosi na tumačenje pojma europskog prava „plaćeni” i, slijedom toga, pojma „zadržavanje svoje pune plaće” u članku 22 ARAR-a. Zbog nepostojanja europske

sudske prakse o toj točki tuženik od Rechtbanka zahtijeva da Sudu EU-a o tome uputi pitanje za prethodnu odluku.

3. Rechtbank utvrđuje sljedeće.

3.1 članak 22. ARAR-a

U članku 22. stavku 1. ARAR-a određuje se da državni službenik godišnje ima pravo na godišnji odmor uz zadržavanje svoje pune plaće.

Rechtbank, poput tuženika, smatra da u ovom kontekstu „puna plaća” treba značiti plaću kako se dotičnom državnom službeniku isplaćivala u trenutku početka i tijekom godišnjeg odmora. U tužiteljevu slučaju to je bilo 70 % plaće za sate u kojima je nesposoban za rad i 100 % za sate u kojima je radno sposoban. To je i plaća koju je tužitelj primio tijekom cijeloga godišnjeg odmora od 25. srpnja 2017. do 17. kolovoza 2017. uz zadržavanje svoje pune plaće.

3.2 Direktiva 2003/88

Člankom 7. stavkom 1. Direktive 2003/88 određuje se da države članice poduzimaju potrebne mjere kako bi svaki radnik imao pravo na plaćeni godišnji odmor u trajanju od najmanje četiri tjedna, ovisno o uvjetima za stjecanje prava i za odobravanje takvog odmora utvrđenim nacionalnim propisima i/ili praksom.

Rechtbank iz odredaba i uvodnih izjava te direktive zaključuje da je europski zakonodavac namjeravao time na području organizacije radnog vremena, među ostalim, u vezi s godišnjim odmorom, donijeti odredbe u pogledu sigurnosti i zdravlja. Prema mišljenju Rechtbanka, direktiva i njezino tumačenje od strane Suda nude samo jamstvo da se i u slučaju potpune nesposobnosti za rad mogu koristiti najmanje četiri tjedna plaćenog godišnjeg odmora. O visini plaće koju treba nastaviti isplaćivati tijekom godišnjeg odmora direktiva ne sadržava nikakve daljnje naznake.

Tužitelj je iskoristio četiri tjedna godišnjeg odmora bez prekida uz zadržavanje svoje uobičajene plaće. Stoga nije onemogućen u tome da iskoristi godišnji odmor uz zadržavanje svoje plaće. **[orig. str. 3.]**

3.3 Presuda [Schultz-Hoff i dr.]

U toj presudi Sud je, pozivajući se na svoju presudu od 16. ožujka 2006., C-131/04 i C-257/04 ([Robinson-Steele i dr.]), odlučio da radnik tijekom svojeg godišnjeg odmora treba primiti svoju uobičajenu plaću. Pravo na godišnji odmor i pravo na naknadu plaće prema mišljenju Suda treba smatrati jedinstvenim pravom.

Svrha tog razmatranja je da se radnik tijekom godišnjeg odmora/odmora stavi u situaciju koja je u pogledu plaće usporediva s razdobljem rada. U tužiteljevu slučaju je to razdoblje u kojem je djelomično radno sposoban a u preostalom razdoblju nesposoban. S obzirom na to da je tužitelj tijekom svojeg godišnjeg odmora primio jednaku plaću kao u ostatku godine, to je u skladu s presudom [Schultz-Hoff i dr.].

U članku 2. točki (f) Bezoldigingsbesluita Burgerlijke Rijksambtenaren 1984 (Uredba o plaćama za civilne državne službenike iz 1984., BBRA) plaća je zbroj sljedećih davanja na koje državni službenik ima pravo:

- plaća;
- doplaci navedeni u poglavlju III.;
- periodični dodatak naveden u članku 22.a;
- mjesečni dodatak naveden u članku 22.b.

Plaćom se na temelju članka 2. točke (a) smatra iznos koji se utvrđuje uzimajući u obzir odredbe ove uredbe na temelju jednog od priloga toj uredbi, pomnožen sa satima rada službenika.

S obzirom na to da se na temelju članka 37. stavka 1. ARAR-a u drugoj godini radne nesposobnosti isplaćuje samo 70 % plaće, može se zastupati i shvaćanje da to tako nikad nije puna plaća, kako se utvrđuje u članku 22. ARAR-a. O tome Rechtbank navodi da je Sud u točki 25. presude [Schultz-Hoff i dr.] naveo da je svrha prava na plaćeni godišnji odmor omogućavanje radniku odmora i raspolaganja vremenom za opuštanje i zabavu. Kao što je Sud odlučio, u tome se razlikuje svrha [godišnjeg] odmora od svrhe prava na bolovanje. Bolovanje se radniku odobrava kako bi se mogao oporaviti od bolesti.

Rechtsbank dvoji o tome opravdava li to razlikovanje tu razliku.

3.4 U članku 31. stavku 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima određuje se, u dijelu u kojem je to u ovom slučaju relevantno, da svaki radnik ima pravo na plaćeni godišnji odmor.

3.5 Zbog prethodno navedenih razmatranja Rechtbank smatra da postoji dostatan povod za upućivanje sljedećeg pitanja radi donošenja prethodne odluke.

Članak 7.

„Trebali članak [7.] stavak 1. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena tumačiti na način da radnik ne gubi svoju plaću ili njezin dio zbog korištenja svojeg prava na godišnji odmor? Ili tu odredbu treba tumačiti na način da radnik zadržava svoju plaću tijekom korištenja svojeg prava na godišnji odmor neovisno o razlogu zbog kojeg ne radi tijekom godišnjeg odmora?” [orig. str. 4.]

„Trebali članak 7. stavak 1. 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena tumačiti na način da mu se protive nacionalne odredbe i praksa prema kojima radnik koji je nesposoban za rad zbog bolesti u trenutku početka svojeg godišnjeg odmora zadržava svoju plaću do iznosa plaće koju je primao neposredno prije početka

svojem godišnjem odmora i ako je ta plaća zbog njegove dugotrajne radne nesposobnosti niža od plaće u slučaju potpune radne sposobnosti?”

„Trebalo li pravo svakog radnika na plaćeni godišnji odmor na temelju članka 7. 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. i ustaljene sudske prakse Suda EU-a tumačiti na način da mu se protivi smanjenje plaće tijekom godišnjeg odmora u slučaju radne nesposobnosti?”

3.6 Rechtbank prekida daljnje odlučivanje do donošenja konačne presude u ovom predmetu.

Odluka

[Prethodna pitanja i prekid postupka]

[Završne formulacije] [...] [*omissis*] [**orig. str. 5.**] [...] [*omissis*]

Pravo žalbe

Protiv ove međupresude nije dopušten pravni lijek. Protiv ove međupresude može se podnijeti žalba istodobno sa žalbom protiv (eventualne) konačne presude u ovom predmetu.

RADNI DOKUMENT